

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 3. 2023, sp. zn. 5 Tdo 3/2023, ECLI:CZ:NS:2023:5.TDO.3.2023.1

Číslo: 28/2023

Právní věta:

Při stanovení výše škody na věci podle § 137 tr. zákoníku se za splnění dalších podmínek vychází z ceny věci včetně daně z přidané hodnoty (rozhodnutí publikované pod č. [25/2004](#) Sb. rozh. tr.). Obdobně se zpravidla postupuje i při ukládání povinnosti nahradit škodu podle § 228 odst. 1 tr. ř. Případné daňové odpočty, dvojitá úhrada téže daně a další instituty vyplývající z daňových předpisů se při stanovení výše škody ani při ukládání povinnosti k její náhradě v adhezním řízení nezohlední.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 01.03.2023

Spisová značka: 5 Tdo 3/2023

Číslo rozhodnutí: 28

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Adhezní řízení, Škoda

Předpisy: § 137 tr. zákoníku
§ 228 odst. 1 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2021, sp. zn. [7 Tdo 17/2021](#), uveřejněné pod číslem 8/2022 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. [5 Tdo 922/2018](#), uveřejněné pod číslem 43/2019 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2016, sp. zn. [5 Tdo 407/2016](#), uveřejněné pod číslem 16/2017 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 2. 2004, sp. zn. [6 Tdo 67/2004](#), uveřejněné pod číslem 8/2005 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2003, sp. zn. [4 Tz 152/2003](#), uveřejněné pod číslem 25/2004 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2001, sp. zn. [7 Tz 103/2001](#), uveřejněný pod číslem 39/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 4. 2016, sp. zn. 1 To 83/2015

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. [3 Tdo 1483/2015](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. [8 Tdo 239/2006](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 2006, sp. zn. [8 Tdo 96/2006](#)

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněných K. V. a V. V. podaná proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 9. 2022, sp. zn. 4 To 22/2022, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 43 T 2/2020.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2022, sp. zn. 43 T 2/2020, byl obviněný K. V. uznán vinným pod bodem 1. výroku o vině zločinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, pod bodem 3. výroku o vině zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku a pod bodem 6. výroku o vině přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku, za které mu krajský soud uložil podle § 206 odst. 4 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obviněnému uložen dále peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 500 Kč, tedy v celkové výši 100 000 Kč. Obviněný V. V. byl pod bodem 3. výroku o vině uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, za který mu krajský soud uložil podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let. Podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku soud dále obviněnému uložil, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obviněnému uložen rovněž peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy v celkové výši 200 000 Kč. Krajský soud rozhodl výše citovaným rozsudkem taktéž o vině a trestu spoluobviněného J. S., jakož i o nárocích poškozené obchodní společnosti B. Z., s. r. o., na náhradu škody, a to tak, že jmenované poškozené jsou povinni všichni tři obvinění zaplatit společně a nerozdílně na náhradu škody částku 1 074 127,64 Kč, obvinění K. V. a J. S. společně a nerozdílně částku 6 201 955,50 Kč, obviněný J. S. sám částku 6 073 024,50 Kč a obviněný K. V. sám částku 162 454 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně podali všichni obvinění odvolání, o nichž Vrchní soud v Olomouci rozhodl rozsudkem ze dne 6. 9. 2022, sp. zn. 4 To 22/2022, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání obviněných J. S. a K. V. napadený rozsudek krajského soudu částečně zrušil, a to ve výrocích o uložených peněžitých trestech těmito obviněným. V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nezměněn. Vrchní soud dále podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obviněného V. V. jako nedůvodné.

3. Skutky, jimiž byli obvinění uznáni vinnými, jsou poměrně rozsáhle popsány v označených rozsudcích soudů prvního a druhého stupně, stranám jsou dostatečně známy, proto na ně lze plně odkázat a není třeba je v tomto usnesení znovu citovat.

II. Dovolání obviněných

4. Proti výše uvedenému rozsudku Vrchního soudu v Olomouci podali obvinění K. V. a V. V. prostřednictvím svého společného obhájce v samostatných podáních dovolání a oba shodně označili dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř.

a) Dovolání obviněného K. V.

5. Ke skutku pod bodem 1. výroku o vině obviněný K. V. namítl, že rozhodná skutková zjištění soudů, která jsou určující pro naplnění znaků zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku ve formě spolupachatelství, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů a ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. V tomto ohledu obviněný zpochybnil zejména hodnocení obsahu znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetnictví vypracovaného znalcem Ing. P. Š., včetně jeho dodatku č. 1. Podle obviněného soudy obou stupňů z nepochopitelných důvodů ignorovaly celou řadu stěžejních závěrů znalce a nijak nevysvětlily disproporce mezi údaji, které jsou uvedeny ve znaleckém posudku a skutkovým zjištěním soudů, jak se promítlo do popisu této části výroku o vině. V podrobnostech poukázal obviněný na to, že v rozsudku soudu prvního stupně je hotovost vybraná z účtu mimo transakce platební kartou určena částkou 17 928 000 Kč, přičemž znalec vypočetl vybranou hotovost ve výši 20 360 785,50 Kč, která představuje součet hotovostních výběrů z účtu ve výši 17 928 000 Kč a výběrů prostřednictvím platební karty ve výši 2 432 785,50 Kč. Dále soudy stanovily výši hotovostních vkladů na bankovní účet částkou 8 028 200 Kč, nicméně podle znalce mělo jít o 8 871 051 Kč. Podle obviněného nebyl vysvětlen ani rozdíl v údajích o výši způsobené škody, který byl v rozsudku soudu prvního stupně určen částkou 6 021 955,50 Kč, přičemž znalec dospěl k závěru, že zůstatek na účtu představoval k rozhodnému datu 5 957 157,72 Kč. Obviněný dále poznamenal, že z rozsudku soudu prvního stupně vyplývá informace o výběru hotovosti z účtu obviněným J. S. celkem 17 928 000 Kč, přičemž podle znalce jmenovaný obviněný vybral z účtu částku 15 589 000 Kč. Pokud se k této částce připočtou výběry prostřednictvím platební karty ve výši 2 432 785,50 Kč a částka 3 222 000 Kč, kterou vybral obviněný K. V., součet činí 21 243 785,50 Kč, což je o 883 000 Kč více, než dovedl znalec (20 360 785,50 Kč). Rovněž ve vztahu k obviněnému K. V. je v rozsudku soudu prvního stupně uvedeno, že vybral z účtu částku v celkové výši 17 928 000 Kč, nicméně znalec určil 3 222 000 Kč. Obdobně podle obviněného nekorrespondují ani údaje o výběrech z pokladny, neboť soud prvního stupně dospěl u obou obviněných k částce 380 000 Kč, zatímco znalec stanovil tuto částku v případě obviněného J. S. na 150 000 Kč a v případě obviněného K. V. na 230 000 Kč.

6. Přes výše uvedené nesrovnalosti krajský soud zamítl jako nadbytečný bez bližšího zdůvodnění návrh obhajoby na výsledek znaleckého posudku k otázkám, jakým způsobem dospěl k závěru o nakládání s finanční hotovostí tím kterým disponentem. Pokud by přitom měl obviněný možnost reagovat na konkrétní údaje z účtu pod č. 314/000, uvedl by skutečnosti vylučující jeho trestní odpovědnost. S ohledem na princip presumpce neviny garantovaný v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, včetně z něho plynoucí zásady *in dubio pro reo*, které jsou promítnuty do § 2 odst. 2, 5 a 6 tr. ř., jsou soudy povinny vykládat jakékoli pochybnosti ve prospěch obviněného, jak dovedl i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. [IV. ÚS 260/05](#). Soudy prvního a druhého stupně nicméně takto nepostupovaly, neboť určily konkrétní částky pro výpočet škody jinak než znalec Ing. P. Š., a to způsobem, který nejvíce zatěžuje obviněné K. V. i J. S., jak ohledně právní kvalifikace tohoto skutku, tak ve vztahu k jejich povinnosti k náhradě škody.

7. Podle obviněného soudy nijak nereagovaly ani na námitku obhajoby upozorňující na výraznou disproporci v údajích o hotovostních platbách dodavatelům energií, obchodním společností LAMA energy, a. s., a E.ON ČR, s. r. o., finančnímu úřadu, okresní správě sociálního zabezpečení a dalším.

Částku ve výši 4 077 844,50 Kč, ke které dospěl soud prvního stupně v případě hotovostních plateb, považuje obviněný za zjevně rozpornou s obsahem provedených důkazů. V této souvislosti poukázal na doložená potvrzení finančního úřadu a výše zmíněných dodavatelů energií, z nichž vyplývá, že pouze ve prospěch těchto subjektů bez zohlednění jiných dodavatelů byly realizovány hotovostní platby v celkové výši 5 211 682 Kč, což oproti údaji obsaženému v popisu skutku představuje rozdíl 1 133 838 Kč.

8. Rozhodnutí soudů prvního a druhého stupně jsou podle názoru obviněného zatížena rovněž vadou nesprávného právního posouzení skutku pod bodem 1. výroku o vině. Prvním nedostatkem je absence vymezení dílčích útoků zločinu zpronevěry. Popis skutku považuje obviněný za nedostatečný, neboť je v něm sice obsažen detailní rozpis výběrů z bankovního účtu podle data výběru a vybrané hotovosti, avšak chybí popis jednání spočívajícího ve zpronevěře konkrétní finanční částky v konkrétním období. Skutek je v tomto rozsahu koncipován pouze souhrnně v rozmezí devíti let, aniž by bylo zřejmé, jaké trestné činnosti se obviněný dopustil například v lednu 2007 nebo v srpnu 2008 apod. Podle obviněného tak nelze zjistit, kde, kdy, jakým způsobem a jakou formou měl jednat s cílem zpronevěřit majetek obchodní společnosti B. Z. za účelem vlastního obohacení.

9. Obviněný dále vytkl soudům nedostatečné posouzení otázky spolupachatelství. Z rozsudku soudu prvního stupně nejsou zřejmé žádné bližší okolnosti k dohodě, kterou měli obvinění K. V. a J. S. uzavřít za účelem obohacení se na úkor obchodní společnosti B. Z. Není například známo, zda mezi nimi došlo ke stanovení pevných pravidel, kdo ze spolupachatelů si měl tu kterou finanční částku ponechat ve své dispozici, jakým způsobem mělo dojít k jejímu rozdělení, apod. Tento nedostatek se odvolací soud snažil odstranit prostřednictvím svědecké výpovědi účetní obchodní společnosti B. Z., O. M., znaleckým posudkem Ing. P. Š., odkazem na společenskou smlouvu výše jmenované obchodní společnosti, vlastní výpovědi i samotným jednáním obviněných K. V. a J. S. Z důvodů, které obviněný v dovolání podrobně popsal, nelze nicméně podle jeho názoru dovést z uvedených důkazů spáchání zločinu ve spolupachatelství. Soudy naopak jejich obsah dezinterpretovaly, v důsledku čehož zatížily svá rozhodnutí vadou zjevného rozporu mezi obsahem provedených důkazů a jimi učiněnými skutkovými zjištěními. Obviněný v této souvislosti poukázal na další skutečnosti, které mají tuto formu součinnosti vylučovat. Jde například o disharmonii v platbách ve prospěch obchodní společnosti B. Z., spočívající v tom, že obviněný K. V. vložil na účet částku desetkrát nižší než obviněný J. S. Navíc i platby dodavatelům energií, finančnímu úřadu a okresní správě sociálního zabezpečení realizoval výlučně posledně jmenovaný obviněný. Pro naplnění znaků spolupachatelství by musela existovat taková dohoda spolupachatelů, z níž by bylo možno dovést nejméně srozumění, že celá vybraná hotovost bude trvale vyloučena z dispozice obchodní společnosti B. Z., s tím, že není rozhodné, jak jednotliví disponenti s vybranou hotovostí naloží. Existence takové dohody však v posuzované trestní věci prokázána nebyla.

10. Další vadou téhož výroku rozsudku soudu prvního stupně spatřuje obviněný v absenci popisu zavinění ve vztahu k těžšímu následku. Ze skutkových zjištění nelze podle jeho názoru dovést jednání směřující ke škodě ve výši 6 201 955,50 Kč. Pro úplnost obviněný dodal, že písemné vyhotovení rozsudku soudu prvního stupně nekoresponduje s jeho vyhlášeným zněním, z něhož vyplývá, že obvinění K. V. a J. S. vybrali z bankovního účtu obchodní společnosti B. Z., finanční hotovost toliko ve výši 17 928 Kč.

11. Z hlediska naplnění znaku objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu zpronevěry spočívajícího v přisvojení cizí věci, která byla pachateli svěřena, pak obviněný považuje za stěžejní nikoli samotný výběr hotovosti z bankovního účtu, ale až její zaúčtování na účet XY. S odkazem na právní názor vyslovený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. [5 Tdo 614/2017](#), došlo podle obviněného k získání neomezené dispozice s věcí až tímto okamžikem. Zaúčtování jednotlivých částek obviněným na účet XY nicméně taktéž nebylo řádně prokázáno.

12. Ve vztahu ke skutku pod bodem 3. výroku o vině obviněný nejdříve namítl, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů, konkrétně s obsahem faktur vystavených spoluobviněným V. V. obchodní společnosti T., spol. s r. o., na částku v celkové výši 908 280 Kč bez daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“), resp. 1 074 127,64 Kč včetně této daně. Obviněný v této souvislosti soudům obou stupňů vytkl, že při určení výše škody podle § 137 tr. zákoníku vycházely z ceny služeb včetně DPH, přestože fakturované plnění bylo uskutečněno mezi dvěma plátcí tohoto druhu daně. Vzhledem k tomu, že spoluobviněný V. V. byl povinen odvést DPH ve výši 165 845 Kč příslušnému finančnímu úřadu, mohl se obohatit pouze o částku ve výši 908 280 Kč. Obdobně obchodní společnosti T., spol. s r. o., nemohla vzniknout škoda ve výši 1 074 127,64 Kč, protože z uvedené částky uplatnila vůči příslušnému finančnímu úřadu právo na vrácení zaplacené DPH ve výši 165 845 Kč. Stejná konstrukce pro výpočet škody by platila v případě, jestliže by poskytnuté služby fakturovala obchodní společnost B. Z., která byla v rozhodné době také plátcem DPH. Podle názoru obviněného měla být proto škoda určena částkou ve výši 908 280 Kč, což by odůvodňovalo právní kvalifikaci skutku toliko podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, nikoli podle přísnějšího odst. 4 písm. d) citovaného ustanovení.

13. Obviněný dále nesouhlasí s celkovou právní kvalifikací předmětného skutku, neboť má za to, že nejde o žádný trestný čin, popřípadě jde o přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 tr. zákoníku. Po připomenutí znaků základní skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku obviněný v první řadě odmítl existenci osoby, která měla být v důsledku jednání obviněných uvedena v omyl. Za takovou osobu nelze podle názoru obviněného považovat obchodní společnost T., spol. s r. o., která měla se spoluobviněným V. V. uzavřít smlouvu a obdržela plnění, které si objednala. Není v tomto ohledu relevantní a jmenované obchodní společnosti bylo fakticky lhotejně, jakým způsobem, jakými prostředky a za pomoci jakých osob spoluobviněný V. V. předmět plnění smlouvy zajistil. V omyl nemohla být uvedena ani obchodní společnost B. Z., neboť jako právnická osoba jednala prostřednictvím spoluobviněného J. S., který byl s celou situací obeznámen.

14. Obviněný také poukázal na skutečnost, že pro naplnění znaků podvodu musí existovat příčinná souvislost mezi omylem určité osoby a majetkovou dispozicí učiněnou v omylu a dále příčinná souvislost mezi touto majetkovou dispozicí na jedné straně a škodou na cizím majetku a obohacením pachatele nebo jiné osoby na straně druhé. V souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu mohou být na podvodu zainteresovány celkem až čtyři různé osoby, jejich rozlišení a role však musí být znatelné z výrokové části rozsudku. Obviněný v této souvislosti zdůraznil, že jedinou osobou činící majetkovou dispozici byla obchodní společnost T., spol. s r. o., která však nejednala v omylu, nýbrž v rámci smluvního vztahu se spoluobviněným V. V. Proto ani částka ve výši 1 074 127,64 Kč nemůže představovat škodu na jejím majetku, ale pouze smluvní cenu uhrazenou za obdržené protiplnění. Vzhledem k tomu, že ve výroku odsuzujícího rozsudku absentuje informace o tom, zda měl obviněný K. V. obdržet od spoluobviněného V. V. nějakou částku, není zřejmé, zda a v jakém rozsahu se obohatil. Obviněný má za to, že výše uvedené skutečnosti vylučují závěr o spáchání trestného činu podvodu, lze však podle jeho názoru připustit naplnění znaků jiného majetkového trestného činu, například porušení povinnosti při správě cizího majetku.

15. Pokud jde o způsobení značné škody jakožto okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, obviněný namítl, že výrok odsuzujícího rozsudku neobsahuje žádnou informaci o zavinění obviněného K. V. ve vztahu k tomuto těžšímu následku a nelze ji dohledat ani v odůvodnění obou soudních rozhodnutí. Soudy pochybily rovněž při určení výše škody, která je pro posouzení těžších následků přičítaných obviněnému K. V. zásadní. Fakturované částky obchodní společnosti T., spol. s r. o., totiž nelze podle obviněného zaměňovat s údajnou ztrátou zisku, tedy s reálnou možností obchodní společnosti B. Z. obdržet stejnou odměnu, jakou si sjednal spoluobviněný V. V.

16. Ve vztahu ke skutku pod bodem 6. výroku o vině obviněný K. V. upozornil na vadu spočívající v tom, že z provedených důkazů nevyplývá žádná rozhodná skutková zjištění z hlediska naplnění znaků trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku. Obviněný jako obchodní ředitel obchodní společnosti B. Z. nebyl oprávněn uzavírat žádné smlouvy s obchodní společností T-Mobile Czech Republic, a. s., a ani tak nečinil. Popřel užívání SIM karet manželkou i snachou, které využily svého práva ve věci nevyprávět. Podle obviněného tak neexistuje žádný přímý ani nepřímý důkaz prokazující používání SIM karet V. V. a O. V. pro jejich osobní potřebu. Z vyúčtování obchodní společnosti T-Mobile Czech Republic, a. s., z něhož v této souvislosti vycházely soudy prvního a druhého stupně, nelze dovodit, kdo a za jakým účelem předmětné SIM karty používal. Obviněný navíc považuje za notoricky známou skutečnost, kterou soudy ignorovaly, a sice že náklady na telekomunikační služby se skládají ze dvou složek, a to paušální platby a platby za hovory realizované nad rámec paušálu. Pokud byla SIM karta pořízena pro potřeby obchodní společnosti B. Z., paušální platba jde podle názoru obviněného na vrub této společnosti a škodu může představovat pouze částka za telefonní hovory uskutečněné pro osobní potřebu V. V. nad rámec paušální platby. Pro řádné stanovení výše škody tak bylo potřeba detailně analyzovat vyúčtování operátora, což však soudy neučinily.

17. Soudům obou stupňů obviněný dále vytkl nesprávné právní posouzení předmětného skutku a vyslovil názor, že vůbec nejde o trestný čin. Naplnění znaku skutkové podstaty přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku, spočívajícího v porušení podle zákona uložené nebo smluvně převzaté povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek, soudy dovodily na základě porušení § 301 a 302 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), z pozice obchodního ředitele obchodní společnosti B. Z. S odkazem na závěry vyslovené v usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2007, sp. zn. [15 Tdo 1316/2006](#), uveřejněném pod č. 25/2008 Sb. rozh. tr., obviněný následně namítl, že funkce obchodního ředitele jej nijak neopravňovala k zastupování obchodní společnosti navenek, například právě k uzavírání smluv s poskytovatelem telekomunikačních služeb, byť byl jako vedoucí zaměstnanec nepochybně vázán oběma výše citovanými ustanoveními zákoníku práce. Z tohoto důvodu nemohl své manželce ani své snadě SIM kartu poskytnout.

18. Ze všech těchto důvodů obviněný K. V. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci i jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně, a aby tomuto soudu přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout. Obviněný současně požádal o odložení výkonu trestu odnětí svobody a povinnosti k náhradě škody podle § 265o odst. 1 tr. ř.

b) Dovolání obviněného V. V.

19. Obviněný V. V. označil ve svém dovolání dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. Jeho konkrétní dovolací argumentace je přitom totožná s námitkami, které uplatnil obviněný K. V. ve vztahu ke skutku pod bodem 3. výroku o vině. K obsahu dovolání obviněného V. V. proto Nejvyšší soud v podrobnostech odkazuje na své shrnutí uvedené v bodech 12. až 15. tohoto usnesení.

20. Mimo těchto shodných námitek obviněný V. V. uplatnil výhradu proti adheznímu výroku. Je přesvědčen, že z částky, kterou obdržel na základě faktur vystavených obchodní společností T., spol. s r. o., již v minulosti odvedl daň z přidané hodnoty ve výši 165 845 Kč. Jestliže má za této situace zaplatit obchodní společnosti B. Z., náhradu škody ve výši 1 074 127,64 Kč, tj. včetně DPH, bude finančně potrestán dvakrát, neboť zaplacením náhrady škody mu nevzniká nárok na vrácení tohoto druhu daně.

21. Závěrem svého dovolání proto obviněný V. V. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci i jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně, a aby tomuto soudu přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout. Obviněný současně také

požádal o odložení výkonu povinnosti k náhradě škody podle § 265o odst. 1 tr. ř.

III. Vyjádření k dovoláním

22. K dovoláním obou obviněných se v rámci jednoho souhrnného podání vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“). Ve vztahu ke skutku pod bodem 1., jehož podstatu stručně připomněla, státní zástupkyně konstatovala, že skutková zjištění soudů odpovídají provedeným důkazům, soudy je hodnotily v souladu s jejich obsahem, nedopustily se žádné deformace důkazů a ani jinak nevybočily z mezí pravidel volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. Skutek byl podle jejího názoru popsán dostatečně konkrétně, jsou v něm obsaženy všechny projevy vůle obviněných navenek, které jsou příčinou následku významného z hlediska trestního práva a jsou zahrnuty zaviněním. Jednání obviněných spočívalo ve výběrech finančních prostředků z bankovního účtu obchodní společnosti B. Z., které byly použity pro jejich soukromé účely. Není třeba, aby byl v jednotlivostech skutek popsán detailněji a blíže specifikoval, jaká konkrétní částka z konkrétního výběru byla použita ve prospěch obchodní společnosti a jaká ve prospěch obviněných. Soudy se opíraly zejména o znalecký posudek Ing. P. Š. včetně jeho dodatku a výsledku jmenovaného znalce v hlavním líčení, jenž měl k dispozici dostatek podkladů k tomu, aby se mohl s otázkou uskutečněných plateb v hotovosti řádně vypořádat. Vzhledem k tomu, že všechny skutečnosti potřebné ke stanovení doby trvání skutku a výše škody byly vyjasněny, nebylo nutno znalce znovu vyslyšet a související návrh obhajoby v tomto směru byl soudy důvodně shledán nadbytečným.

23. Podle státní zástupkyně nevznikají pochybnosti ani ohledně otázky spolupachatelství obviněných K. V. a J. S. Každý ze jmenovaných obviněných naplnil svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku. Vyplývá to ze skutečnosti, že společně vybírali z účtu hotovost v rozsahu, který nelze považovat za standardní, zneprůhledněním účtování a používáním hotovostních plateb pak dosáhli toho, že většinový společník Z., stavební bytové družstvo, dlouho nemělo o zacházení s finančními prostředky v obchodní společnosti B. Z. žádné poznatky. To, že obviněným šlo o získání majetkového prospěchu, dokládá i další jimi páchaná trestná činnost, o níž bylo rozhodováno v předmětné trestní věci. Za přílehavou považuje státní zástupkyně též právní kvalifikaci skutku jako trestného činu zpronevěry, jehož znaky obviněný K. V. naplnil tím, že si присvojil cizí věc, která mu byla svěřena a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu. Vybrané finanční prostředky totiž nebyly vlastnictvím obviněného, nýbrž obchodní společnosti B. Z. Obviněný sice byl z titulu své funkce obchodního ředitele oprávněn s nimi disponovat, avšak nikoli neomezeně a pro soukromé potřeby. Pokud jde o zavinění vzhledem k těžšímu následku, přestože nebylo v napadeném rozsudku zvlášť specifikováno, přičemž ve smyslu § 17 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku by zde postačovala i forma nedbalostní, podle státní zástupkyně je zřejmé, že obviněný jednal minimálně v úmyslu nepřímém, neboť při zacházení s finančními prostředky byl srozuměn s tím, že může dojít k porušení zájmu chráněného trestním zákonem v rozsahu předpokládaném kvalifikovanou skutkovou podstatou.

24. Státní zástupkyně nepovažuje za opodstatněné ani námitky obviněných ve vztahu ke skutku pod bodem 3. výroku o vině, který odpovídá zjištěním na podkladě provedeného dokazování. Rovněž právní kvalifikace je podle státní zástupkyně přílehavá, neboť podle § 209 tr. zákoníku není vyloučeno, aby osoba uvedená v omyl (obchodní společnost T., spol. s r. o.) byla odlišná od osoby, k jejíž škodě pachatel sebe nebo jiného obohatil (obchodní společnost B. Z.). Nešlo přitom o trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 tr. zákoníku, který se uplatní pouze u osob, jímž sice bylo svěřeno opatrování nebo spravování cizího majetku, avšak nelze současně učinit závěr, že by ve své funkci obohatili sebe nebo jiného, nýbrž se zjistí pouze způsobení škody na opatrovaném nebo spravovaném cizím majetku. V posuzovaném případě navíc došlo k poškození obchodní společnosti B. Z., v důsledku podvodného jednání, což také odůvodňuje použití právní

kvalifikace trestného činu podvodu. Vzhledem k tomu, že všichni obvinění byli informováni a protiprávní jednání páchali se znalostí a vědomím všech okolností, není podle státní zástupkyně pochyb ani o použití kvalifikované skutkové podstaty podle § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, spočívající ve způsobení značné škody, u které by přitom rovněž postačovalo zavinění ve formě nevědomé nedbalosti.

25. Státní zástupkyně dále s odkazem na závěry vyslovené v rozhodnutí č. [25/2004](#) Sb. rozh. tr. konstatovala, že odvíjí-li se určení výše škody od ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku, v době a místě trestného činu obvykle prodává, pak za situace, jestliže je prodej takové věci jako zdanitelné plnění ze zákona zatížen daní z přidané hodnoty a věc se obvykle prodává se zohledněním této daně, výše škody odpovídá ceně účtované konečnému spotřebiteli, tedy včetně daně z přidané hodnoty. Tato konstrukce však podle státní zástupkyně neplatí ve vztahu k adheznímu výroku. Odkázala v této souvislosti na soudní praxi občanskoprávních rozhodnutí, jakož i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. [3 Tdo 1483/2015](#) a ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. [5 Tdo 922/2018](#), z nichž vyplývá, že je-li poškozený plátcem DPH, skutečnou škodou na jeho majetku, který používá při své činnosti podléhající daňové povinnosti, je pouze částka vynaložená na uvedení věci do předešlého stavu bez DPH uhrazené plátcem na vstupu, vznikl-li mu nárok na odpočet této daně. Proto za situace, jestliže je poškozený sám plátcem DPH, škoda vznikla na jeho majetku, který používá při své činnosti podléhající daňové povinnosti a vznikl mu zároveň nárok na odpočet DPH vůči správci daně, není podle státní zástupkyně důvodu, aby do výše škody pro účely přiznání její náhrady v rámci adhezního řízení byla tato daň započítána. V posuzované trestní věci by v případě absence podvodného jednání dostala za poskytnuté služby zaplacenou obchodní společnost B. Z., která by fakturovala částku včetně DPH, kterou by si mohla na výstupu odečíst. Podle státní zástupkyně by proto neměla být DPH v adhezním výroku zahrnuta.

26. Za důvodné nepovažuje státní zástupkyně ani námitky obviněného K. V., které uplatnil ve vztahu ke skutku pod bodem 6. výroku o vině. Bylo zjištěno a řádně prokázáno, že jmenovaný obviněný z pozice obchodního ředitele obchodní společnosti B. Z. poskytl své manželce a snaše SIM karty s telefonními čísly, za jejichž užívání hradila náklady obchodní společnost B. Z., přestože ani jedna z obou žen nebyla její zaměstnankyní. Škoda byla podle státní zástupkyně stanovena správně ve výši nákladů vynaložených na provoz těchto SIM karet, které nebyly využívány ve prospěch obchodní společnosti. Rozhodující přitom je, že obviněný v pozici obchodního ředitele připustil, aby finanční prostředky obchodní společnosti byly použity na krytí soukromých potřeb jeho rodinných příslušníků.

27. Státní zástupkyně proto navrhla, aby Nejvyšší soud částečně zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně, a to ve výroku o náhradě škody, jímž byla obviněným J. S., K. V. a V. V. uložena povinnost zaplatit společně a nerozdílně poškozené obchodní společnosti B. Z. na náhradu škody částku 1 074 127,64 Kč a dále rozsudek Vrchního soudu v Olomouci v části, v níž zůstal tento výrok v rozsudku Krajského soudu v Brně nezměněn, včetně dalších rozhodnutí obsahově navazujících na zrušené části rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

IV.

Posouzení důvodnosti dovolání

A. Obecná východiska

28. Nejvyšší soud nejprve zjistil, že u obou obviněných jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení, mohl se tak zabývat otázkou povahy a opodstatněnosti jimi předložených námitek ve vztahu k uplatněným dovolacím důvodům.

29. V první řadě považuje Nejvyšší soud za potřebné připomenout některé otázky související s povahou dovolacího řízení. Dovolání představuje mimořádný opravný prostředek, který směřuje proti

již pravomocnému soudnímu rozhodnutí. Nelze je proto uplatnit v takové šíři jako řádný opravný prostředek, nýbrž jen ze zákonem taxativně vyjmenovaných důvodů. Konkrétní námitky dovolatele přitom vždy musí obsahově odpovídat jejich zákonnému vymezení, nestačí pouhé označení určitého důvodu dovolání, aniž by mu bylo možné podřadit vytýkaná pochybení. Teprve poté, co Nejvyšší soud posoudí předložené dovolací námitky jako odpovídající označenému dovolacímu důvodu, zkoumá, zda jim lze přiznat opodstatnění.

30. Dovolatelé uplatnili dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř., proto Nejvyšší soud stručně připomene zákonné podmínky pro jejich naplnění.

31. Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Jak vyplývá z rekapitulace podaných dovolání výše, oba obvinění uplatnili předmětný dovolací důvod v jeho první alternativě, obviněný K. V. navíc i v alternativě třetí. Tyto varianty představují dvě samostatné skupiny vad důkazního řízení. Jde jednak o situace, ve kterých odůvodnění soudních rozhodnutí nerespektuje obsah provedeného dokazování, dochází k tzv. deformaci důkazů a svévoli při interpretaci výsledků důkazního řízení. Pak může jít o zjevný, ve smyslu dosavadní judikatury Ústavního soudu „extrémní“, rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a obsahem procesně řádně opatřených a provedených důkazů. Další skupina zahrnuje vady tzv. opomenutých důkazů spočívající v tom, že soudy buď odmítly provést účastníkem řízení navržený důkaz, aniž by svůj postup řádně a adekvátně stavu věci zdůvodnily, nebo sice provedly důkaz, avšak v odůvodnění svého rozhodnutí jej vůbec nezhodnotily. Z dikce § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zároveň vyplývá, že všechny výše uvedené vady se musí vztahovat k rozhodným skutkovým zjištěním, která jsou určující pro naplnění znaků konkrétního trestného činu.

32. Dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze uplatnit, jestliže napadené rozhodnutí, nebo jemu předcházející řízení spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V rámci tohoto dovolacího důvodu tedy lze vznášet námitky spočívající především v tom, že skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplnuje znaky žádného trestného činu. Nesprávné právní posouzení skutku může spočívat i v okolnosti, že rozhodná skutková zjištění neposkytují dostatečný podklad k závěru o tom, zda je stíhaný skutek vůbec trestným činem, popřípadě o jaký trestný čin jde. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotněprávní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

B. Ke skutku pod bodem 1. výroku o vině

33. Obviněný K. V. namítl existenci zjevného rozporu mezi provedenými důkazy a soudy učiněnými skutkovými zjištěními, která jsou určující pro naplnění znaků zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku. Podle Nejvyššího soudu nicméně z obsahu jeho konkrétních výhrad existence takového rozporu nevyplývá. Těžiště dovolací argumentace v tomto směru spočívá ve zpochybnění hodnocení provedených důkazů, zejména znaleckého posudku vypracovaného znalcem Ing. P. Š., a skutkových zjištění soudů obou stupňů jako takových. Na podporu svého tvrzení o vadném postupu soudů totiž obviněný především poukazoval na zdánlivý rozpor mezi údaji, k nimž dospěl jmenovaný znalec a údaji, které se promítly do popisu skutku v této části výroku odsuzujícího rozsudku. Nejvyšší soud na jedné straně připouští, že samotné odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně neobsahuje detailní popis mechanismu výpočtu výše částek, které si obviněný K. V. a J. S. neoprávněně přisvojili. Tento nedostatek odůvodnění nicméně odstranil v odvolacím řízení Vrchní soud v Olomouci, který se

předmětnou otázkou v reakci na shodnou výhradu v odvolání pečlivě zabýval a v bodě 17. napadeného rozsudku podrobně vysvětlil, proč považuje skutková zjištění ohledně výpočtu výše způsobené škody za správná a dostatečně důkazně podložená. Je tudíž zřejmé, že obviněný se ve skutečnosti domáhá toliko prosazení jím podávané verze skutkového děje, fakticky netvrdí zjevný rozpor mezi obsahem znaleckého posudku a skutkem, jímž byl uznán vinným, navíc vůbec v dovolání nereaguje na srozumitelnou argumentaci vrchního soudu. Nutno zdůraznit, že námitky tohoto typu neodpovídají žádnému ze zákonných důvodů dovolání, neboť jsou založeny výlučně na odmítnutí skutkových zjištění soudů, která obviněnému nevyhovují, neboť se odlišují od jeho vlastní verze průběhu skutku. Dovolání je určeno především k nápravě závažných právních vad pravomocných rozhodnutí, nikoli k detailnímu přezkoumávání skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně. Není smyslem dovolacího řízení ani úkolem Nejvyššího soudu, aby jednotlivé důkazy znovu podrobně hodnotil a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry. Podstatné je, zda soudy prvního a druhého stupně hodnotily důkazy v souladu s jejich obsahem, nedopustily se žádné zásadní deformace důkazů, ani jinak zjevně nevybočily z mezí volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. a své úvahy srozumitelně a logicky přijatelně vysvětlily (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2022, sp. zn. [7 Tdo 1368/2021](#)). Mimořádnou přezkumnou povinnost skutkových zjištění učiněných soudy nižších stupňů ze strany Nejvyššího soudu nezakládá ani námitka porušení zásady *in dubio pro reo*, pokud nevygraduje až do skutečně zjevného nesouladu skutkových zjištění s provedenými důkazy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. [4 Tdo 467/2016](#)).

34. Nejde však jen o obecnou povahu konkrétních výhrad, jimiž se obviněný K. V. snažil prosadit tvrzení o zjevném rozporu mezi skutkem pod bodem I. výroku o vině a stěžejním důkazem, jímž byly odborné závěry znalce Ing. P. Š., který k nim dospěl při posuzování účetních dokumentů obchodní společnosti B. Z. Zásadní problém v argumentaci obviněného spočívá v izolování dílčích údajů z celkového kontextu mechanismu výpočtu výše škody použitého soudy obou stupňů. Obviněný jen účelově upozorňuje na zdánlivé disproporce, které však byly v dosavadním průběhu trestního řízení přesvědčivě a srozumitelně vyvráceny především v odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, na které obviněný v dovolání nebral vůbec zřetel. Nejvyšší soud proto zcela nad rámec dovolacího přezkumu k jednotlivým obviněným tvrzeným rozporům pouze ve stručnosti konstatuje, že částka ve výši 17 928 000 Kč obsažená v popisu skutku představuje součet všech hotovostních výběrů z účtu obchodní společnosti B. Z., učiněných obviněnými K. V. a J. S. v rozhodném období, mimo transakcí realizovaných platební kartou, a koresponduje se závěry znalce Ing. P. Š. (viz příloha č. 108 k dodatku č. 1 znaleckého posudku na č. l. 1114 a násl. tr. spisu). Částka ve výši 8 028 200 Kč představuje součet hotovostních vkladů učiněných obviněnými ve prospěch bankovního účtu obchodní společnosti B. Z., která byla účtována jako snížení záloh (účet 314/000) a je zohledněna v částce ve výši 8 871 051 Kč představující součet všech vkladů na bankovní účet obchodní společnosti včetně vkladů beze jména a vkladů účtovaných jako převod peněz z pokladny (účet 261/100; srov. odpověď na otázku č. 15 v dodatku č. 1 znaleckého posudku na č. l. 1077 tr. spisu). K celkové částce způsobené škody ve výši 6 201 955,50 Kč dospěly soudy na základě sečtení všech vkladů a výdajů realizovaných obviněnými ve prospěch obchodní společnosti (tabulka č. 38 a 39 dodatku č. 1 znaleckého posudku na č. l. 1075 až 1076 tr. spisu) snížených o transakce platební kartou, přičemž výslednou částku ve výši 12 106 044,50 Kč následně odečetly od souhrnu všech výběrů ve výši 17 928 000 Kč (viz výše) a připočetly k ní rovněž výběry z pokladny ve výši 380 000 Kč (tabulka č. 38 a 39 dodatku č. 1 znaleckého posudku). V podrobnostech odkazuje Nejvyšší soud na bod 17. napadeného rozsudku vrchního soudu, v němž je mechanismus výpočtu výše způsobené škody detailně vysvětlen.

35. Další obviněným vytýkané rozpory jsou již na první pohled zavádějící, neboť v popisu skutku není na žádném místě uvedeno, že by obvinění K. V. a J. S. z bankovního účtu obchodní společnosti B. Z. vybrali každý sám finanční hotovost ve výši 17 928 000 Kč, nýbrž z něj naopak zcela zřetelně vyplývá, že tuto částku vybrali společně. To samé platí ve vztahu k výběru finanční hotovosti z

pokladny obchodní společnosti, neboť z popisu skutku je rovněž zřejmé, že částku ve výši 380 000 Kč vybrali z pokladny obchodní společnosti obvinění opět společně.

36. Obdobně zavádějící je i výhrada obviněného, že soudy nijak nereagovaly na obhajobu upozorňující na rozpor v údajích o hotovostních platbách dodavatelům energií, finančnímu úřadu, resp. okresní správě sociálního zabezpečení. Vrchní soud se totiž touto námitkou podrobně zabýval v bodě 18. svého rozsudku a přílehlavě poukázal na to, že znalec pracoval v tabulkách č. 38 a 39 dodatku č. 1 znaleckého posudku jednak s položkami, které obvinění prokazatelně uhradili ve prospěch obchodní společnosti B. Z., jednak s položkami, které možná uhradili. Výsledná částka po sečtení všech uvedených položek dokonce převyšuje částky, které jsou uvedeny na potvrzeních vydaných dodavateli energií, resp. finančním úřadem, na které obviněný v dovolání odkazuje. Lze tak například uvést, že platby ve prospěch obchodních společností LAMA energy, a. s., a E.ON ČR, s. r. o., resp. platby DPH, jsou zahrnuty v položkách č. 7, 17, 19 a položce označené „mimo UCE“, které v součtu činí 5 863 835 Kč (č. l. 1075 až 1076 tr. spisu), což je více než obviněným uváděná částka ve výši 5 211 682 Kč. Pro úplnost je vhodné dodat, že do výše uvedených položek v tabulkách č. 38 a 39 znalec zahrnul částečně i další výdaje, například (bankovní) poplatky apod. Podstatné však je, že informace získané policejním orgánem v přípravném řízení od příjemců plateb, mimo jiné finančního úřadu a obchodních společností LAMA energy, a. s., a E.ON ČR, s. r. o., měl znalec k dispozici, a ve svém posouzení je tak zohlednil, což potvrdil v samotném dodatku č. 1 znaleckého posudku (viz č. l. 1072 tr. spisu). Soudy pak na podkladě závěrů znalce vyhodnotily zjištěné poznatky z účetních dokumentů ve prospěch obviněných, neboť do součtu jimi přisvojených peněžních prostředků nezahrnuly ty, u nichž nebylo možné s jistotou vyloučit, že mohly být využity pro poškozenou obchodní společnost.

37. Lze tedy souhlasit s názorem státní zástupkyně vysloveným v jejím vyjádření k dovolání obviněného, že v průběhu trestního řízení byly vyjasněny všechny skutečnosti potřebné ke stanovení doby skutku a výše způsobené škody. Jak bylo již zmíněno, soudy se posuzovanou trestní věcí řádně zabývaly, neopomněly přitom reagovat ani na obhajobu obviněného, kterou přesvědčivými argumenty vyvrátily (viz zejména již výše odkazované body 17. a 18. rozsudku vrchního soudu), a dospěly k závěrům, které zřetelně vyplývaly z výsledků dokazování. Pokud za dané procesní situace soud prvního stupně zamítl návrh obhajoby na doplnění dokazování opakovaným výsledkem znalce jako nadbytečný (bod 38. rozsudku soudu prvního stupně), podle Nejvyššího soudu mu nelze ničeho vytknout. Znalec již byl vyslýchán v hlavním líčení konaném dne 25. 5. 2021, v němž reagoval i na pochybnosti obhajoby a zodpověděl jemu kladené dotazy logicky, srozumitelně a v dostatečném rozsahu. Za této situace tudíž nebylo potřebné doplňovat dokazování o nový výslech tohoto znalce. Rozhodně nejde o případ tzv. opomenutých důkazů, jak se snaží obviněný v dovolání prosadit.

38. K námitkám souvisejícím s nesprávným hmotněprávním posouzením skutku Nejvyšší soud nejdříve v obecné rovině připomíná, že zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo si přisvojí cizí věc, která mu byla svěřena, a způsobí tak na cizím majetku značnou škodu. Objektivní stránka tohoto trestného činu spočívá v tom, že pachatel, kterému byla cizí věc odevzdána do faktické moci (do držení nebo dispozice), s ní naloží v rozporu s účelem, k němuž mu byla poskytnuta, a to způsobem, který maří základní účel svěřeni. Přisvojení je tedy takové nakládání pachatele s věcí, které má trvale vyloučit vlastníka nebo jinou oprávněnou osobu z dispozice s věcí (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2005 a násl.).

39. Z popisu skutku odsuzujícího výroku rozsudku soudu prvního stupně ve stručnosti vyplývá, že obviněný K. V. jako obchodní ředitel obchodní společnosti B. Z., a obviněný J. S. jako jednatel této obchodní společnosti, v období od 5. 1. 2007 do 11. 5. 2016 vybrali společně z bankovního účtu jmenované obchodní společnosti jako jeho disponenti finanční hotovost ve výši 17 928 000 Kč, a dále z pokladny finanční hotovost ve výši 380 000 Kč. Zpátky na účet obchodní společnosti pak vložili

částku v celkové výši 8 028 000 Kč a z vybraných peněz hradili rovněž některé platby dodavatelům energií, finančnímu úřadu, okresní správě sociálního zabezpečení, případně další platby na provozní účely obchodní společnosti do celkové výše 4 077 844,50 Kč. Tímto způsobem obvinění použili ve prospěch obchodní společnosti v souladu s jejím účelem částku ve výši 12 106 044,50 Kč, přičemž zbývající finanční prostředky ve výši 6 201 955,50 Kč si ponechali pro vlastní potřebu, v důsledku čehož způsobili obchodní společnosti B. Z., škodu v celkové výši 6 201 955,50 Kč. Nejvyšší soud má za to, že z jednání obviněných, jak je obsaženo v popisu skutku, jsou zřejmé všechny znaky, které jsou určující pro naplnění objektivní stránky zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku. Bez jakýchkoli pochybností z něj totiž vyplývá, že část finančních prostředků, které obvinění vybrali z bankovního účtu, resp. z pokladny obchodní společnosti B. Z., a které byly jejím majetkem (tj. cizí věc, která byla obviněným svěřena), nepoužili pro účely jmenované obchodní společnosti, nýbrž pro svoje soukromé potřeby (tj. cizí věc si přisvojili), v důsledku čehož jí způsobili škodu v celkové výši 6 201 955,50 Kč [tj. značnou škodu ve smyslu § 138 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku]. Námitky obviněného ohledně nedostatečného popisu skutku či nenaplnění objektivní stránky zločinu zpronevěry jsou proto neopodstatněné.

40. Stejně tak nelze považovat za důvodnou ani výhradu o nesprávném právním posouzení jednání obviněných K. V. a J. S. ve formě spolupachatelství. Pro spáchání trestného činu ve spolupachatelství se podle § 23 tr. zákoníku vyžaduje společné jednání obviněných a jejich společný úmysl směřující ke spáchání trestného činu. Při spolupachatelství se čin každého ze spolupachatelů posuzuje tak, jako by ho spáchal sám. Každému spolupachateli se tak přičítá celý rozsah spáchaného činu včetně jeho celého následku. V první řadě je potřeba předeslat, že otázkou spolupachatelství se vyčerpávajícím způsobem zabýval již vrchní soud v bodě 19. svého rozsudku, s jehož závěry se Nejvyšší soud ztotožnil, a proto na ně v podrobnostech odkazuje. Jak bylo uvedeno v předchozím bodě tohoto usnesení, ve stručnosti lze zdůraznit, že společné jednání spočívalo právě v tom, že oba obvinění v postavení obchodního ředitele, resp. jednatele obchodní společnosti B. Z., jako disponenti účtu společně vybírali hotovostní finanční prostředky v nestandardně vysokém objemu, které následně nebyly zaúčtovány do pokladny, nýbrž na samostatný tzv. trojkový účet (XY). Tyto peněžní prostředky pak v určitém rozsahu použili ve prospěch obchodní společnosti, buďto zpětným vložení hotovosti na účet, nebo uhrazením některých jejích závazků, částečně si je však ponechali pro své soukromé potřeby. Není v tomto ohledu podstatné, že obviněný K. V. vložil na účet nižší částku než spoluobviněný J. S., který měl také realizovat platby dodavatelům energií, finančnímu úřadu apod. K naplnění pojmu spolupachatelství totiž není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou. Stačí částečné přispění, třeba i v podřízené roli, jen když je vedeno stejným úmyslem jako činnost ostatních pachatelů, a je tak objektivně i subjektivně složkou děje, tvořícího ve svém celku trestné jednání (ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 330). Společný úmysl obou obviněných spočíval v získání majetkového prospěchu. Jeho existenci nevyklučuje ani okolnost, že každý ze spolupachatelů sledoval při společném jednání svůj vlastní prospěch (viz rozhodnutí č. [25/2022](#) Sb. rozh. tr.). V posuzované věci Nejvyšší soud považuje za zcela správný právní názor přijatý soudy, neboť společný úmysl obou spoluobviněných bez jakýchkoli pochybností vyplývá ze způsobu provedení protiprávního jednání a s ním souvisejících okolností, jež spočívaly zejména v nestandardním provádění plateb v hotovosti či zneprehlednění účtování v rámci poškozené obchodní společnosti mimo jiné prostřednictvím zřízení tzv. trojkového účtu, což inicioval právě obviněný K. V. se souhlasem spoluobviněného J. S. Společný úmysl přitom nelze ztotožňovat s výslovnou dohodou spolupachatelů, která pro jeho naplnění není vyžadována. Soudní praxe v tomto ohledu dovodila, že postačuje i konkludentní dohoda spolupachatelů o všech významných okolnostech spáchání trestného činu (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 2180/1925 Sb. rozh. tr.). Pro účely posouzení jednání obviněných ve spolupachatelství proto nebylo potřeba zabývat se bližšími parametry této dohody, jak namítl obviněný K. V. a již vůbec není rozhodné, jakou konkrétní částku si každý ze spolupachatelů přisvojil, neboť oba měli přehled o všech takto neoprávněně spotřebovaných penězích patřících do majetku poškozené obchodní

společnosti. K tomu lze znovu poukázat na již citovanou část výkladu spolupachatelství v poměrně nedávno publikovaném rozhodnutí pod č. [25/2022](#) Sb. rozh. tr., o možnosti posoudit za spolupachatele obviněné, z nichž každý sledoval při společném jednání svůj vlastní prospěch.

41. Přestože se soud prvního stupně nevyjádřil výslovně k otázce zavinění ve vztahu k těžšímu následku, je z bodu 53. odůvodnění jeho rozsudku zřejmé, že u všech obviněných ve všech bodech výroku o vině shledal přímý úmysl ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, tedy, že chtěli způsobem uvedeným v trestním zákoně ohrozit nebo porušit zájem chráněný takovým zákonem, tedy objekt trestného činu zpronevěry podle § 206 tr. zákoníku, jímž je ochrana majetku. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že o vůli obviněných K. V. a J. S. spáchat trestný čin svědčí skutečnost, že jako osoby fakticky řídící obchodní společnost B. Z. si pro osobní potřebu ponechávali finanční prostředky, o kterých věděli, že nepatří jim jako fyzickým osobám, ale jsou součástí majetku této obchodní společnosti. Podle Nejvyššího soudu lze tento závěr vztáhnout rovněž k okolnosti podmiňující použití přísnější trestní sazby podle § 206 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, která spočívá ve způsobení značné škody, neboť obvinění vždy znali výši výběru finančních částek z bankovního účtu a z pokladny obchodní společnosti, rovněž tak měli alespoň přibližný přehled o následných platbách ve prospěch obchodní společnosti. Vzhledem k poměrně značnému objemu finančních prostředků, s nimiž obvinění disponovali a nakládali v rozporu s účelem, k němuž byly tyto peníze určeny, nepřichází v úvahu nedbalostní zavinění ve vztahu k této kvalifikační okolnosti, byť by v souladu s ustanovením § 17 písm. a) tr. zákoníku postačovalo.

42. Pokud jde o námitku obviněného spočívající v rozporu mezi vyhlášeným zněním rozsudku soudu prvního stupně a jeho písemným vyhotovením, Nejvyšší soud z obsahu zvukového záznamu o průběhu hlavního líčení konaného dne 24. 3. 2022 zjistil, že předseda rozhodujícího senátu ve výroku vyhlášeného rozsudku skutečně uvedl, že obvinění K. V. a J. S. vybrali z účtu obchodní společnosti B. Z. částku v celkové výši 17 928 Kč. Nutno však konstatovat, že nejde o vadu, která by byla způsobila z materiálního hlediska jakkoli zasáhnout do práva obviněného na obhajobu nebo případně ovlivnit výsledek trestního řízení. V první řadě je potřeba poznamenat, že celková výše výběrů se přímo netýká vlastní výše škody jako znaku skutkové podstaty zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, která byla vyhlášena správně, ale jde pouze o jednu z okolností, na základě níž byla konečná škoda zjištěna. Podle Nejvyššího soudu šlo navíc o zřejmé přeroknutí se předsedy senátu, přičemž skutečná částka ve výši 17 928 000 Kč, která se následně zcela správně promítla do písemného vyhotovení rozsudku, nemohla být pro obviněného nijak překvapivá, neboť s ní bylo pracováno v celém průběhu trestního řízení (viz například usnesení o zahájení trestního stíhání na č. l. 128 a násl. tr. spisu, obžaloba na č. l. 3781 a násl. tr. spisu, výše již zmíněná příloha č. 108 k dodatku č. 1 znaleckého posudku na č. l. 1114 a násl. tr. spisu atd.). V tomto ohledu tudíž Nejvyšší soud neshledal žádné porušení práva obviněného na spravedlivý proces včetně jeho práva na výkon jeho obhajovacích práv ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

C. Ke skutku pod bodem 3. výroku o vině

43. Ve vztahu ke skutku pod bodem 3. výroku o vině Nejvyšší soud nejdříve připomíná, že zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku značnou škodu. Oba dovolatelé obvinění K. V. a V. V. zpochybnili v této souvislosti jednak existenci osoby, která byla uvedena v omyl, jednak existenci příčinné souvislosti mezi omylem této osoby a majetkovou dispozicí učiněnou v omylu, resp. příčinné souvislosti mezi touto majetkovou dispozicí na jedné straně a škodou na cizím majetku a obohacením pachatele nebo jiné osoby na straně druhé.

44. Nejvyšší soud podotýká, že ze skutkových zjištění soudů nižších stupňů zcela jednoznačně

vyplývá, že osobou uvedenou v omyl byla v posuzované trestní věci obchodní společnost T., spol. s r. o., která vstoupila do smluvního vztahu s obviněným V. V., od něhož si objednala plnění spočívající v odečtu dat bytových měřičů tepla a montáži indikátorů topných nákladů a jemuž následně oproti jím vystaveným fakturám uhradila, resp. jejím jménem pověřený zaměstnanec této obchodní společnosti (srov. rozhodnutí č. [5/2002-I](#) Sb. rozh. tr.), částku v celkové výši 1 074 127,64 Kč, přestože smluvené plnění bylo ve skutečnosti poskytnuto zaměstnanci obchodní společnosti B. Z., tedy na její náklady. Podle Nejvyššího soudu nevystávají žádné pochybnosti ani o existenci příčinné souvislosti mezi omylem a učiněnou majetkovou dispozicí, neboť obchodní společnost T., spol. s r. o., mylně platila obviněnému V. V., o kterém se domnívala, že fakturované služby, resp. práce poskytl, což však tento obviněný pouze předstíral. V důsledku této majetkové dispozice pak došlo k obohacení obviněných, kteří si vyplacenou částku neoprávněně rozdělili, a to ke škodě obchodní společnosti B. Z., která za plnění realizované jejími zaměstnanci neobdržela žádnou úhradu. Z obsahu trestního spisu Nejvyšší soud zjistil, že všechny znaky objektivní stránky trestného činu z výroku odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně zcela zřetelně vyplývají a lze na něj v podrobnostech odkázat. Jako zavádějící se proto jeví argumentace obviněných, že obchodní společnost T., spol. s r. o., nemohla vzniknout žádná škoda, neboť s takovou konstrukcí soudy učiněná skutková zjištění vůbec nepočítají. Srozumitelně je ve skutku popsáno, že poškozenou je v důsledku společného podvodného jednání spoluobviněných obchodní společnost B. Z. Relevantní přitom není ani skutečnost, že osoba uvedená v omyl je odlišná od osoby poškozené, protože jak i samotní obvinění správně poznamenali ve svých dovoláních, na podvodu mohou být zainteresovány celkem až čtyři osoby, a to pachatel, osoba jednající v omylu, osoba poškozená a osoba obohacená (srov. rozhodnutí č. [5/2002](#) Sb. rozh. tr.). V posuzované trestní věci šlo celkem o tři osoby, vzhledem k tomu, že na straně pachatelů i obohacených vystupovali shodně spoluobvinění. Stejně tak není významné, že v popisu skutku není obsažena informace o tom, v jakém konkrétním rozsahu se obohatil ten který obviněný, neboť čin byl spáchán ve formě spolupachatelství, a každému spolupachateli, jak již bylo vyloženo, se přičítá celý rozsah spáchaného činu včetně jeho celého následku pokrytého zaviněním (srov. přiměřeně bod 40. výše).

45. Za důvodnou nelze považovat ani námitku související s nesprávným určením výše škody, do které podle názoru obviněných neměla být zahrnuta částka odpovídající dani z přidané hodnoty. K tomu je možné přisvědčit postupu soudu prvního stupně, který při vyčíslení škody respektoval platnou judikaturu. Pro doplnění správných úvah soudů obou stupňů, které obvinění zpochybnili, Nejvyšší soud připomíná obecný výklad soudní praxe, podle něhož, odvíjí-li se určení výše škody od ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku, v době a v místě trestného činu obvykle prodává (srov. § 137 tr. zákoníku), pak za situace, jestliže je prodej takové věci jako zdanitelné plnění ze zákona zatížen DPH a věc se obvykle prodává se zohledněním této daně, výše škody odpovídá ceně, za kterou obvykle věc kupuje konečný spotřebitel, tedy ceně včetně DPH (viz rozhodnutí č. [25/2004](#) Sb. rozh. tr.).

46. Výše citovaný právní názor představuje podle dosavadní rozhodovací praxe jednotné východisko jak pro určení výše škody, která je relevantní z hlediska výroku o vině, tak zásadně i pro stanovení rozsahu, v němž je v adhezním řízení uložena pachateli povinnost k její náhradě. V této souvislosti je možné odkázat například na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2016, sp. zn. [4 Tdo 1126/2016](#), v němž Nejvyšší soud zdůraznil, že otázka, zda poškozená společnost byla nebo nebyla plátcem DPH, je z hlediska vyčíslení škody nepodstatná. Výše škody stanovená podle pravidel uvedených v § 137 tr. zákoníku musí zahrnovat i částku připadající na DPH, neboť její zahrnutí do ceny zboží určeného pro konečného odběratele je plně opodstatněné. Nejvyšší soud proto v odkazovaném rozhodnutí dospěl k závěru, že není významné, zda si poškozená obchodní společnost mohla svoji daňovou povinnost o částku odpovídající DPH (na vstupu) snížit. Obdobně též v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2012, sp. zn. [6 Tdo 1233/2011](#), v němž byla předmětem skutku fakturace fiktivních služeb, vycházel Nejvyšší soud ze správné úvahy odvolacího soudu ohledně stanovení výše škody, podle níž bylo

podstatné, že předmětem trestného činu byla zjednodušeně uvedeno cena díla, jež v sobě zahrnovala i DPH, obviněný (stejně jako v posuzované věci) nezpochybnil, že v době uzavření smlouvy šlo o cenu obvyklou ve smyslu § 137 tr. zákoníku. Současně 6. senát trestního kolegia Nejvyššího soudu v tomto rozhodnutí konstatoval, že otázka případného daňového odpočtu poškozeného jako plátce DPH, jemuž je přiznána náhrada škody, je výlučně věcí vztahu mezi jím jako plátcem této daně a správcem daně a stojí mimo rámec trestního řízení, pro které zůstává rozhodným zjištěná celková výše škody způsobená v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním pachatele, tedy včetně daně z přidané hodnoty a způsob jejího zohlednění jak ve výroku o vině, tak i v navazujícím výroku o náhradě škody. Je možné doplnit, že posledně citované rozhodnutí bylo shledáno zákonným i po přezkumu Ústavním soudem, který rozhodl o odmítnutí ústavní stížnosti obviněného usnesením ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. [IV. ÚS 2766/12](#). Zcela totožným způsobem se Nejvyšší soud s danou otázkou vypořádal i ve svém usnesení ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. [6 Tdo 107/2018](#). Na podporu tohoto dlouhodobě, a až na výjimku, o níž bude zmínka níže, zastávaného výkladu pojetí výše škody, pokud její součástí je, či má být, také daň z přidané hodnoty, je možné doplnit, že nelze posuzovat jednotlivé případy zdanitelných plnění bez zohlednění celkového výsledku hospodaření za příslušné zdaňovací období. Subjekt daně z přidané hodnoty je povinen provést vyúčtování tohoto druhu daně vždy za dobu jednoho měsíce, resp. čtvrtletí [srov. § 99, resp. § 99a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v nyní účinném znění (dále jen „zákon o DPH“)], tudíž až po zohlednění všech v tomto období uskutečněných zdanitelných plnění. Je proto zřejmé, že až po ukončení vymezeného zdaňovacího období bude znám celkový hospodářský výsledek týkající se nákladů subjektu daně na vstupu (§ 72 zákona o DPH) a příjmů na výstupu [§ 4 odst. 1 písm. c) zákona o DPH], a teprve poté lze určit, zda dojde k povinnosti plátce DPH odvést, resp. zaplatit určitou částku správci daně poté, co bude zřejmé, že daň na výstupu byla vyšší než daň na vstupu, nebo zda subjektu daně vznikne nárok na vyplacení nadměrného odpočtu DPH [daň na vstupu bude vyšší než daň na výstupu – srov. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o DPH], vyloučeny nejsou ani případy, v nichž plátcí nevznikne ani povinnost DPH odvést, ani mu nebude vyplacen nadměrný odpočet této daně, jestliže budou částky uhrazené daně na vstupu i přijaté na výstupu totožné.

47. Nejvyšší soud dále odkazuje na celou řadu dalších rozhodnutí, z nichž jednoznačně vyplývá, že rozhodovací praxe je při řešení této problematiky ustálená a konstantně potvrzuje, že jak při stanovení výše škody způsobené trestným činem, tak i při vyčíslení povinnosti nahradit způsobenou škodu v navazujícím adhezním výroku, je vždy potřeba vycházet z ceny včetně daně z přidané hodnoty (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. [7 Tdo 264/2006](#), ze dne 8. 1. 2014, sp. zn. [5 Tdo 1215/2013](#), ze dne 26. 9. 2006, sp. zn. [6 Tdo 916/2006](#), nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. [4 Tz 75/2009](#)).

48. Nutno současně zdůraznit, že názor vyslovený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. [3 Tdo 1483/2015](#), na které odkázala státní zástupkyně ve svém vyjádření k dovoláním obviněných, podle něhož je-li poškozený plátcem DPH a vznikl-li mu nárok na odpočet této daně na vstupu, nelze do adhezního výroku částku odpovídající výši této daně zahrnout, je zcela ojedinělý a není v souladu s dosavadní rozhodovací praxí. Navíc lze zdůraznit, že v odůvodnění vysloveného právního názoru nejsou předloženy žádné argumenty podporující odlišné stanovení výše škody ve výroku o vině a v adhezním výroku. Pouhý odkaz na rozhodnutí senátu civilního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2006, sp. zn. [25 Cdo 1952/2006](#), nepostačuje. Jak vyplývá z výše nastíněného shrnutí, Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích dlouhodobě setrvává na stanovisku, že adhezní řízení neposkytuje prostor pro zohlednění případných daňových odpočtů, dvojích úhrad téže daně apod. Jde o otázky, které nelze v rámci posouzení nároku poškozeného na náhradu škody nijak předjímat a které nacházejí své uplatnění výlučně ve vztahu příslušného daňového subjektu se správcem daně. Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že další ze státní zástupkyně citovaných rozhodnutí, a to usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. [5 Tdo 922/2018](#), se týkalo trestného činu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, u něhož jde o naprosto rozdílné skutkové okolnosti,

z nichž je možné vyvozovat trestní odpovědnost pachatele, než je tomu u trestných činů podvodu či zpronevěry podle § 209, resp. § 206 tr. zákoníku, u nichž pachatel jedná přímo vůči majetku poškozeného a u nichž pak poškozený musí k náhradě způsobené škody vynaložit plnění zahrnující i DPH, je-li součástí obvyklé ceny, od níž se odvíjí výše způsobené škody. Pachatel trestného činu poškození věřitele, který je sám dlužníkem, totiž primárně neoprávněně nakládá buď některým ze způsobů vyjmenovaných v první základní skutkové podstatě s vlastním majetkem způsobilým k uspokojení svého věřitele a činí tak se záměrem zmařit jeho uspokojení, nebo podle druhé základní skutkové podstaty pachatel opět některým z vyjmenovaných jednání disponuje s majetkem dlužníka – jiné osoby s cílem zmařit uspokojení jeho, tudíž nikoli vlastního věřitele. Jde však o jeden z tzv. úpadkových deliktů, které jsou určeny k ochraně majetkových práv věřitelů. Proto poškozovací jednání pachatele směřuje vůči majetku dlužníka, ať je jím on sám či jde o jiného dlužníka, ale důsledkem takového jednání je situace, v níž se věřiteli nedostane plnění z majetku dlužníka, které by mu jinak náleželo, nebýt protiprávního jednání. Vždy se tedy při určení výše majetkové újmy, kterou utrpěl poškozený věřitel, musí zkoumat hodnota majetku dlužníka, z něhož by se věřitel mohl uspokojit. Proto do této hodnoty není zásadně možné zahrnout částku zdanitelného plnění odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou by byl dlužník povinen zaplatit správci daně a poškozený věřitel by ji nemohl použít k uspokojení svého nároku.

49. S ohledem na všechny shora rozvedené skutečnosti nutno považovat stanovení výše škody rozsudkem soudu prvního stupně za správné a zákonné, a to jak ve výroku o vině pod bodem 3. ohledně zjištění, podle něhož obvinění tímto skutkem způsobili poškozené obchodní společnosti B. Z., škodu ve výši 1 074 127,64 Kč (tedy včetně DPH), což odůvodnilo použití právní kvalifikace podle § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, tak i v navazujícím adhezním výroku, jímž byla obviněným uložena povinnost zaplatit jmenované poškozené společně a nerozdílně na náhradu škody peněžní částku ve stejné výši. Úvahy o tom, zda obviněný V. V. v minulosti z této částky odvedl DPH, resp. zda poškozená obchodní společnost B. Z. byla či nebyla plátcem DPH a zda by jí případně vznikla povinnost tuto daň odvést, stojí mimo rámec předmětného trestního řízení, pro které zůstává rozhodná celková výše plnění, kterou by obchodní společnost B. Z. obdržela, dostala-li by řádně zapláceno za zdanitelné plnění realizované jejími zaměstnanci. Obviněný V. V. nemůže obhájit snahu o snížení své povinnosti k náhradě škody tím, že již, údajně, odvedl DPH z jím přijatého plnění, neboť je získal trestným činem. Rozhodně mu nelze prospívat, že splnil svou daňovou povinnost, pokud podvodným způsobem získal finanční plnění, které mu vůbec nenáleželo. Poškozená obchodní společnost B. Z. má nárok na náhradu celé částky, která odpovídá jí realizované službě provedené na její náklady, a to bez ohledu na případné vyúčtování takového zdanitelného plnění, které bude následovat po jejím zavedení do účetní evidence této obchodní společnosti a bude teprve zohledněno v příslušném zdaňovacím období. Namítají-li obvinění, že částky, které fakturoval obviněný V. V. obchodní společnosti T., spol. s r. o., nelze ztotožnit se škodou neboli reálnou možností obchodní společnosti B. Z. obdržet stejnou odměnu, jakou si za provedení služby sjednal jmenovaný obviněný, Nejvyšší soud dodává, že šlo o v dané době oběma smluvními stranami akceptovanou cenu, jejíž výše (cena obvyklá) navíc nebyla až do konání dovolacího řízení sporná pro obhajobu. Z obsahu trestního spisu přitom nevyplývá, že by obchodní společnost T., spol. s r. o., za celou dobu poskytování plnění tuto cenu jakkoli zpochybnila, například požadovala slevu či se pokusila o výměnu dodavatele apod. Nejvyšší soud proto nevidí žádný důvod, pro který by k obviněným fakturovaným částkám nemohlo být pro účely určení výše škody přihlédnuto proto, že by nešlo o cenu v době uzavření smlouvy obvyklou, jak předpokládá ustanovení § 137 tr. zákoníku.

50. Pokud jde o námitku spočívající v tom, že rozsudek soudu prvního stupně neobsahuje informaci o zavinění obviněných k těžšímu následku, tedy způsobení značné škody, odkazuje Nejvyšší soud pro stručnost na závěry vyslovené v bodě 41. tohoto usnesení výše, které lze obdobně použít rovněž ve vztahu k jednání obviněných popsanému pod bodem 3. výroku o vině.

D. Ke skutku pod bodem 6. výroku o vině

51. Námitky obviněného K. V. souvisejí s tím, že v trestním řízení provedené důkazy neposkytují dostatečnou oporu pro závěr o spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku, jsou založeny fakticky výlučně na nesouhlasu obviněného se skutkovými závěry soudů prvního a druhého stupně a na prosazení vlastní verze průběhu i povahy skutku, k němuž obviněný dospěl při odlišném vyhodnocení výsledků dokazování. Vzhledem k tomu, že argumentace obviněného v tomto směru neodpovídá žádnému ze zákonem stanovených důvodů dovolání ve smyslu § 265b odst. 1, 2 tr. ř. (srov. bod 33. výše), Nejvyšší soud pouze ve stručnosti shrnuje, že soudy při zjišťování skutkového stavu věci v tomto bodě vycházely nejen z vyúčtování obchodní společnosti T Mobile Czech Republic, a. s., na které odkazuje obviněný ve svém dovolání, nýbrž také z dalších důkazních prostředků, mimo jiné z přehledu telefonních čísel a jejich uživatelů doloženého spoluobviněným J. S., z něhož vyplynulo, že telefonní čísla XY a XY používaly právě O. V. a V. V. Že nešlo o zaměstnankyně obchodní společnosti B. Z., soudy zjistily ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Znojmo a také z přehledu zaměstnanců této obchodní společnosti. Podle Nejvyššího soudu mají uvedená skutková zjištění soudů potřebnou oporu v obsahu provedených důkazů a při jejich logickém zhodnocení z nich jednoznačně vyplývají. V podrobnostech proto lze odkázat na odůvodnění rozsudku soudů prvního a druhého stupně (zejména body 37., 47. a 48. rozsudku soudu prvního stupně a bod 24. napadeného rozsudku vrchního soudu).

52. Žádnou relevanci nelze přiznat ani námitce vytykající nesprávné určení výše škody způsobené nevěrnou správou majetku svěřeného obviněnému, za kterou on sám považuje toliko částku odpovídající ceně hovorů uskutečněných nad rámec paušální platby za telefonní karty. Jak správně poznamenala i státní zástupkyně ve vyjádření k dovolání obviněného, škodou jsou v tomto případě veškeré náklady, které obchodní společnost B. Z. vynaložila na provoz SIM karet rodinných příslušníků obviněného, neboť tyto nebyly využívány ve prospěch poškozené obchodní společnosti, tedy ani pro účely jejího provozu či v souvislosti s ním. Skutečnost, zda šlo o platbu paušální či o platbu nad její rámec, nemá v tomto ohledu žádnou relevanci, naopak se jeví nelogická. Pokud totiž obchodní společnost nepotřebovala ke svému podnikání sporné telefonní karty, což je evidentní z toho, že je pro vlastní prospěch používaly členky rodiny obviněného, vynakládala by tedy nadbytečné výdaje již jen ve výši odpovídající paušální úhradě za obě karty. Stejně tak není významné, zda byl obviněný oprávněn uzavřít smlouvu s obchodní společností T-Mobile Czech Republic, a. s. Uzavření smlouvy s poskytovatelem telekomunikačních služeb přímo obviněným totiž není nezbytným předpokladem pro to, aby následně poskytl předmětné SIM karty svým rodinným příslušníkům. Z hlediska jeho trestní odpovědnosti je významné, že věděl o tom, že uvedené telefonní karty jsou nedůvodně placeny z majetku poškozené obchodní společnosti, který byl povinen spravovat a opatrovat ve smyslu § 301 a 302 zákoníku práce, jak je mu ostatně vytykáno ve výroku o vině pod bodem 6. odsuzujícího rozsudku. Okolnost, zda obviněný sám uzavřel předmětnou smlouvu či nikoli, proto není z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku rozhodnou.

V.

Závěrečné shrnutí

53. Na základě všech shora uvedených skutečností Nejvyšší soud na podkladě trestního spisu odmítl dovolání obviněných K. V. a V. V. jako zjevně neopodstatněná podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., aniž by podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumával zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí nebo jemu předcházejícího řízení. Nejvyšší soud tak mohl učinit v neveřejném zasedání podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.

54. K žádosti obviněných o odložení výkonu trestu odnětí svobody, resp. povinnosti k náhradě škody, Nejvyšší soud podotýká, že jde toliko o podnět, nikoli návrh, o němž by bylo nutno učinit formální

rozhodnutí. Takový návrh na odklad nebo přerušování výkonu rozhodnutí může podat pouze předseda senátu soudu prvního stupně (srov. § 265h odst. 3 tr. ř.). Nejvyšší soud nicméně s ohledem na posouzení obou podaných dovolání a způsob rozhodnutí o nich neshledal důvody pro odklad výkonu napadeného rozhodnutí. Za této situace nebylo potřeba o předmětném podnětu obviněných rozhodovat samostatným negativním výrokem.